En anden gang — jeg tør ikke love i næste nummer — haaber jeg at kunne bringe »Kvindevalgret«s læsere besked om resultaterne av valg av kvinder fra det hele land. Men som man vet, tar det altid tid med alt statistisk arbejde.

p. t. Kjøbenhavn 21de december 1910.

Fr. Mørck.

Kvinderne i de kommunale Raad.

Ligesom Rigsdagen har sin aarlige *Finanslovsbehandling*, under hvilken ethvert Medlem kan benytte Lejligheden til at fremdrage de Ting, der særlig ligger ham paa Hjerte, saaledes har Københavns Kommunalbestyrelse sin aarlige *Budgetbehandling*, der gerne strækker sig over 3 à 4 Aftener, og kalder Størsteparten af Medlemmerne frem med deres Ønsker, Kritik eller Spørgsmaal.

Vi har ment, det vilde interessere vore Læsere at se et Uddrag af en saadan Budgetbehandling, idet vi dog væsentligst vil referere de Udtalelser, der er fremkomne fra de kvindelige Medlemmer.

Frk. Blom (udenf. Partierne) omtalte *de offentlige Legepladser*, for hvilke der ikke er gjort saa lidt i de senere Aar. Der var imidlertid den Fejl ved dem, at de ikke er rigtig populære blandt Børnene, de bliver ikke søgt i tilstrækkelig Grad. Hertil var der forskellige Grunde, for det første den, at der ikke er noget vejledende Tilsyn og adskillige Forældre synes ikke om at sende deres Børn hen paa et offentligt Sted, hvor der ikke er noget Tilsyn med dem, idet Forholdet da let bliver, at nogle enkelte opkaster sig til Herrer og tyranniserer, ja undertiden demoraliserer de andre.

En anden Grund kunde tænkes at være den, at Legepladserne er saa godt som blottede for alt Udstyr til Fremme af Børnenes Leg, naar undtages Sandkasser, af hvilke der i de sidste Aar er udlagt mange omkring i Byen. Vil man imidlerlid se, hvorledes en vel udstyret Legeplads skal være, maa man helt over til de store Byer i Amerika, hvor man har de saakaldte Friluftsasyler.

Frk. Rerup (Højre) ønskede i nogle faa Ord at tage Afstand fra Leerbecks Begejstring over den glimrende Udvikling, Københavns er undergaaet, siden det socialistiske Finansstyre er kommet til Magten. Thi hvad nytter det altsammen, naar denne Storstadsudvikling kun sker paa Bekostning af Byens økonomiske Velfærd, og, hvis den fortsættes i samme Spor, kun vil føre den ud i den reneste Elendighed. . . .

Det at leve paa Borg og Gæld og over Evne giver ikke Estime. . . .

Som et ønskeligt Skatteobjekt er peget paa en *Forhøjelse af Hundeskatten*. Deraf var hun en absolut Modstander, og hun bad de Herrer og Damer betænke, hvad dette vilde sige. Mange af Hundeejerne er enlige Mennesker, for hvem Hunden repræsenterer den bedste Ven, én af de største Livsglæder og Livsværdier, som de med ét Slag vilde blive berøvede, dersom Skatten forhøjedes, idet de ikke ser sig i Stand til at betale mere end hidtil. . . .

Iøvrigt er der Skatteobjekter nok. Der er nu f. Eks. *Pebersvendene*. Hvad skulde der være i Vejen for at beskatte en ugift Gentleman, som er fyldt 30 Aar? Han kunde godt betale højere Skat. Det samme System skulde imidlertid ikke anvendes overfor Pebermøer. (En Stemme: Hvorfor ikke?) Nej, for Kvinderne er ikke selv Herrer over Cølibatet; de er for mange, og derfor maa nødvendigvis nogle af dem blive siddende. — Saa er der de Familier, som holder to *Tjenestepiger*. Hvorfor skulde de ikke betale Skat af Stuepigen? Det samme gælder i endnu højere Grad de Herskaber, der holder *Kusk* og *Tjener*; i England betales en særlig Afgift af Kusk og Tjener.

Endvidere *Cyklerne;* der findes efter Sigende mellem 60—75,000 Cycler i København. Hvorfor ikke lægge en Skat af 2 Kr. paa hver Cycle? Det vilde dog give en klækkelig Skilling i Kassen. Til syvende og sidst er der *Fortepianoer* og *Flygler*. Det vilde være en ren Veisignelse, om der blev lagt en Skat paa disse Instrumenter. Tilsidst udtalte hun, at Kommunen utvivlsomt administrerer for dyrt paa alle Omraader.

Fru Johansen (Socialdem.) vilde selvfølgelig gerne ligesom de fleste andre Talere tale om Sparsommelighed, men vidste ikke, hvor hun skulde finde det Sted, hvor der kunde spares. De største Udgifter falder jo paa 3. Afdeling (Forsørgelsesvæsenet), men hellere end at tale om Sparsommelighed paa dette Omraade, maatte hun bede om, at der blev ydet noget mere.

Der er først *Alderdomsunderstøttelsen*, der vistnok varierer mellem 12—18 Kr. maanedlig. Hun havde været hos en *Kredsinspektør* og forhørt sig om, efter hvilke Regler, de administrerer, og hvorfor saa faa fik Maksimum af Understøttelse. Det blev svaret hende, at Maksimum kun blev tildelt de gamle Mennesker, der ikke kunde klare sig selv, men maatte betale nogen Hjælp. Det er næsten for meget forlangt, at disse gamle Mennesker af den Understøttelse, de faar, 360 Kr. om Aaret, baade skal kunne leve og betale Extrahjælp. Der kan derfor næppe være Tale om Besparelse paa dette Omraade.

Hun vilde meget henstille til Borgmesteren for 3. Afdeling at vaage over, at *Tonen paa Kredskontorerne* kunde blive nogenlunde menneskelig.

Schovelin, der, naar han taler om de fattige, ret ofte har en meget smuk Maade at udtrykke sig paa, kom i Aftes med den Yttring, at de store Skatter blev paalignede de velhavende for at de fattige kunde have Lov til at avle saa mange Børn, de vilde — en meget smagfuld Udtalelse, der hører hjemme i en anden Forsamling end denne. Den fattige Fader gør sin Pligt over for sine Børn sammen med deres Moder, og hvis den velhavende Fader var ligesaa pligtopfyldende, kunde det godt være, at der ikke var saa mange unge Mødre, der maa sendes hjem paa Sognet, fordi de ikke kan finde deres Barns Fader. . . .

Fru Knudsen (Vstr). Ifjor i Februar Maaned havde hun talt nogle *Syge-*